

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVII. évfolyam 1. szám. 2016. január 1.

Ára 0,80 lej

Áldott új esztendőt kívánunk minden kedves olvasónknak!

Fotó: Hover Zsolt

Bízzatok, én meggyőztem a világot

Újra fordult egyet az idő kereké. Mint szennyes ruhát dobnánk le magunkról a múlt esztendőt a teljes megtisztulás, az új kezdet reményében. Ám tagadhatatlanul egyik vagyunk mindazzal, amit megéltünk. Az emlékezet nem azonos a melengetett sérelmekkel, hanem a bölcsesség forrása mindenekelőtt. A mában élő keresztyén számára a múlt és a jövő, mint megvalósított vagy jövőbeli küldetés értékelendő.

Kinek is hittem én eddigi pályafutásomban, kitől kaptam megfelelő segítséget? Szeretteink és testvéreink által Jézus Krisztus

alakította mindennapjainkat. Ha néha elvesztettük a célt, és keresztyén hitünk a gondok marta-lékává vált, mindig érkezett egy bátorító szó vagy anyagi segítség, amelyen keresztül megértettük: a testvéri közösség hálója ma is kifog, ha zuhanunk. Biztonságérzetünk a közösséghez való tartozás függvénye.

Európa félelemmel, bizonytalansággal telt. Az elmúlt év legmarkánsabb élménye a jólét, a fejlődés, a biztonság megkérdőjelezése. A menekültáradat szembesített azzal, hogy javaink, értékeink csupán egy zárt világban élvezhetők, míg

önmaga súlya alatt össze nem omlik a fejlődés fenntarthatóságába vetett hit. Behunyott szemmel járt a világ ügyes-bajos dolgainak szűkös keretei között.

Az elmúlt esztendő megmutatta: tágabb kontextust kell választanunk a helyes önmeghatározáshoz. Mondhatni globálist. Mert ez a sokszínű világ helyet követel a tudatunkban. Az információ áradását is megjövendőlte Jézus, amikor így szólt: *Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljete* (Mt 24,6). Ma pillanatok alatt értesülünk a nagyvilág eseményeiről. Látjuk, hogy egyik része vére szomjas, a másik békét akar és segíteni. A két véglet

között megannyi érdek. A ma élő ember számára az önazonosság nem kötődik csupán egyetlen értékhez: lokálpatriotizmustól nemzeti öntudatig, fogyasztótól termelőig szinte minden vagyunk egyszerre. Szinte lehetetlen egy helyes önmeghatározás. Ilyenkor hitünk által megragadhatjuk Krisztus szavait: *e világon nyomorúságtok lesz, de bízzatok: én meggyőztem a világot* (Jn 16,33).

Krisztus áldozata minden területen új lehetőséget nyitott. Az élet minden nappal a mennyi haza felé közeledik. Isten kegyelme és irgal-

Máté István

(Folytatása a 2. oldalon)

Tanulságos igék

A kegyelem sodrásában

Ez 47,3–5

Ismét új esztendőbe lépünk Isten kegyelméből. Ilyenkor szeretnénk, ha vágyaink, álmunk teljesülnének. Ebben az igében is egy látomással találkozunk: a templom küszöbe alól kijövő víz látomásával. A templom küszöbe alól fakadó forrás a Holt-tenger felé halad, és az erécskéből patak, majd a patakból folyó lesz. Ötszáz méterenként mérik a vizet, először csak bokáig, majd térdig, aztán derékig ér, végül olyan mély lesz, hogy úszni lehet benne. Visszafelé haladva a próféta csodálkozva látja, hogy a folyó mindkét partján gyümölcsfák vannak, amelyek havonta teremnek, leveleikből mindenféle gyógyszert készítenek.

Mit jelent ez a prófétai látomás? A templom az Ószövetségben mindig Isten jelenlétére

Bibliaolvasó kalauz

Január

1	P	Zsid 11,23–29	Ézs 14
2	Szo	Zsid 11,30–40	Ézs 15
3	V	Zsid 12,1–3	Ézs 16
4	H	Zsid 12,4–11	Ézs 17
5	K	Zsid 12,12–17	Ézs 18
6	Sze	Zsid 12,18–24	Ézs 19
7	Cs	Zsid 12,25–29	Ézs 20
8	P	Zsid 13,1–6	Ézs 21
9	Szo	Zsid 13,7–17	Ézs 22
10	V	Zsid 13,18–25	Ézs 23
11	H	Mt 1,1–17	Ézs 24
12	K	Mt 1,18–25	Ézs 25
13	Sze	Mt 2,1–12	Ézs 26
14	Cs	Mt 2,13–23	Ézs 27
15	P	Mt 3,1–12	Ézs 28
16	Szo	Mt 3,13–17	Ézs 29
17	V	Mt 4,1–11	Ézs 30,1–18
18	H	Mt 4,12–17	Ézs 30,19–33
19	K	Mt 4,18–22	Ézs 31
20	Sze	Mt 4,23–25	Ézs 32
21	Cs	Mt 5,1–12	Ézs 33
22	P	Mt 5,13–16	Ézs 34
23	Szo	Mt 5,17–26	Ézs 35
24	V	Mt 5,27–32	Ézs 36
25	H	Mt 5,33–48	Ézs 37
26	K	Mt 6,1–4	Ézs 38
27	Sze	Mt 6,5–15	Ézs 39
28	Cs	Mt 6,16–24	Ézs 40
29	P	Mt 6,25–34	Ézs 41
30	Szo	Mt 7,1–5	Ézs 42
31	V	Mt 7,6–11	Ézs 43

Bízzatok, én meggyőztem a világot

(Folytatás az 1. oldalról)

ma pedig emberi kapcsolatainkat szenteli meg. Így az eltérő kultúrák kölcsönös tiszteletben élhetnek együtt. A családtagok, szomszédok, gyülekezeti tagok egymás terhének hordozásában teljeseznek ki. Jövendőnk ennek a küldetésnek függvényében terem megannyi gyümölcsöt.

utal. A víz pedig az élet jelképe. A templomból kifolyó víz azt jelenti: az ember életlehetősége csak Istennél van. Életet csak Isten adhat. Ő pedig olyan életet ad, amely nemcsak minket gazdagít, hanem másokat is. Az Újszövetség nyelvén: igazi élet csak Jézus Krisztus által van. Ő az élő víz: ha valahol megjelenik, ott a halálból is élet támad. Nála minden kész van, csak el kell fogadni. A mi életünk ebben az új évben is odatelepedhet az élő víz mellé, és sok gyümölcsöt teremhet. Isten egyre gazdagabban akarja adni kegyelmét nekünk, egyre több szolgálatot bíz ránk, és ahhoz egyre több erő is ad. A kegyelem munkájában itt négy fokozatot látunk.

A víz először csak bokáig ér. A régi Izráelben, ha valaki vendégségbe ment, ott bokáig megmosták a lábát, miután belépett a házba. Ez az elemi tisztálkodás része volt. A keresztyén ember életében a megtérés után még mindig ott marad a bűn valósága, ezért naponkénti megtisztulásra van szüksége. Ebben az évben is naponta meg kell látnunk, ha bűnöket követünk el, azokat pedig azonnal vigyük Jézus elé. Lehet ez akár durva szó vagy rossz gondolat is.

Később a víz már térdig ér. Amikor a térdet halljuk, önkéntelenül az imádságra gondolunk. Amikor az ember térdre borul Isten előtt. Nyilván nem a testtartáson van a lényeg, hiszen Isten minden fohásznak örül. De jó, ha van olyan imádság az életünkben, amelyben megvalljuk neki bűneinket, hálát adhatunk, hogy gyermekei lehetünk. Legyünk ennek az évnek minden napján imádságban Isten előtt. Ne csak rohanjunk megállás nélkül.

A harmadik mérés alkalmával már derékig ér a víz. A derék az Ószövetségben mindig az erőnek és a termékenységnek a jelképe. Derékig állni a vízben számunkra azt is jelentheti: derekasan álljuk a hitnek szép harcát. Ez pedig nem könnyű dolog, mert minket szüntelenül kísértések érnek. De mi ezekben szilárdan és állhatatosan állhatunk, hiszen az állóképesség Isten gyermekeinek egyik legfontosabb jellemvonása. Az ilyen ember nem zúgolódik a terhek miatt, mert alázatosan és kitartóan hordozza ezeket. A derék a termékenység képe is. A keresztyén ember élete gyümölcsöző. Az ilyen ember már tud bizonyosságot tenni Krisztusról. Nagy kérdés most az év elején: lesz-e termékeny életünk, s ha igen, milyen gyümölcsöket fogunk teremni? Lesz-e erőnk terheink hordozásához?

Az utolsó fokozat, amikor a víz már olyan mély, hogy nem lehet állni benne, csak úszni. Tudni kell úszni, s akkor az ember csak rábízta magát a vízre s az sodorja magával. Ez a hitben való járás jelképévé válhat életünkben. A keresztyén ember tényleg nem a saját lábán áll,

Tudjuk, kinek hiszünk, ki az, aki hajunk szálát is számon tartja, és aki kirendeli a mindennapi kenyér mellé a mindennapi szeretetet. Ezzel a hittel és lelkiülettel köszönjük meg a múlt minden áldását és készülünk az újabb kihívásokra a 2016-os esztendőben.

hanem rábízta magát Istenre. S ez számára nem bizonytalanság, hanem a legnagyobb bizonyosság. Engedem, hogy hordozzon, áldjon és használjon országának építésében.

Fontos, hogy ki-kik megvizsgálja életét: hol tart a keresztyén élet útján? Bokáig, térdig, derékig haladt már előre a hit útján, vagy már oda is eljutott, hogy teljességgel rábízta magát a kegyelemre. Az is különös üzenettel bír számunkra, hogy a víz a Holt-tenger felé tartott, ahol minden élet ki van pusztulva. De az igénk szerint csodálatos módon ott is minden megelevenedik. Azt tapasztaljuk, hogy ez a világ egyre pusztább, sivárabb lesz, egyre kevesebb benne a szeretet, az őszinteség és hűség. De íme, itt a nagy lehetőség: mi vihetünk bele élő vizet.

Van ebben az igében figyelmeztetés is: mocsarai és tócsái nem gyógyulnak meg. Ahol nem fogadják be ezt a kegyelmet, ott marad minden a régiben. Csak aki ennek a víznek a sodrásába kerül, annak lesz igazi élete. Ha nem engedjük, hogy magával ragadjon minket, akkor ebben az évben is pusztta és sivár lesz az életünk. Isten az Ő kegyelméből ebben az évben is gazdag életet akar adni nekünk. Ez nem jelenti azt, hogy nem lesznek nehézségek életünkben. De azt igenis jelenti, hogy ezek ellenére teljes és boldog életet élhetünk. Pál számára is döntő fordulat volt az életében, amikor megértette: Isten nem fogja elvenni a tövist a testéből, de elégséges kegyelmet ad arra, hogy a tövis ellenére is célba érjen. Mi is megtapasztalhatjuk ezt ennek az új esztendőnek minden napján. Induljunk el ennek az igének a dicső látomásával, és azzal az üzenettel, amit ebből megértettünk, hogy majd a végén el tudjuk hálával mondani: Isten szava igaz lett életünkben.

Lőrincz István

ISSN–1223–8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.

Telefon: 0731 019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem örzünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Dávid Zoltán

Óév utolsó napja vagy szilveszter?

Hol itt a kérdés? A kettő nem ugyanaz? Igen is, meg nem is. Vallásfelekezeti különbség van a két szóhasználat között. A római katolikus egyház december 31-ét *I. Szilveszter* (314–335) pápa emlékének szentelte. Ezért van a neve a kalendáriumban. Gyermekeket keresztelnek vagy inkább kereszteltek a szentté avatott pápa nevére. Az óév-búcsúztatás az ő napjára esik. Szilveszterezésnek is hívják a nevezetes eseményt, ahogy „dukál”.

A református egyház óév utolsó napi istentiszteletre várja tagjait és nem szilveszterire. A katolikus pedig év végi hálaadó szentmisére. Számvetés és előtekintés alkalmai ezek az Isten házában. A református ember is lehet, hogy vidám társaságban tölti ezt az estét, éjszakát, de akkor már ő is mondja, hogy szilveszterezik.

Közel vagy távol Istentől?

Egy képzés ajándéka

A Romániai Keresztyén Nők Ökumenikus Fóruma által Cserefalván megrendezett Timóteus Vezetőképzésre már az úton készültem lélekben, örömteli szívvel, hogy befogadjam mindazt, amit a keresztyén közösség és Isten nyújtani fog. A csoport, amelybe hamar beilleszkedtem, sokszínű és sokoldalú volt. Megtapasztaltam a csoport erős hitbéli szellemét, az odaadást és segítőkészséget, a jóakaratot és az önzetlenséget. Mindenki hozzászólhatott és elmagyarázhatta saját tapasztalatát, elképzelését egy adott vezetői feladatról, tervezésről, célokról.

A képzésre Magyarbükösről, Ludasról, Marosbogátról, Cserefalváról, Vámosgálfalváról, Marosvásárhelyről és Bikafalváról érkezünk, de nem is az számított, ki honnan jött, hanem az, hogy akik ott voltunk, valódi csapatá alakultunk, akik mindvégig megtapasztaltuk Isten közelségét. Hogyan? Egyszerűen! Jézus szerint „ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevében, ott vagyok közöttük”. Így már a képzés kezdésétől érezhető volt az Ő jelenléte,

Az óesztendő utolsó napjához számos népszokás fűződik. Szilveszterinek is nevezik őket. Régen ugyanis ráérttek foglalkozni egymással az emberek. Közösséget alkottak. A tréfa ideje volt az esztendő utolsó napja minden olyan hitfelekezettel, amelyik a *Gergely-naptárt* használta. A tréfák között voltak csúfondárosak. A szokások egy része pedig egyenesen babonás volt. Aztán körbejárt a kulacs, a kupa vagy éppen a pohár. Az emberek mindenesetre törődtek Istennel és törődtek egymással. Megadták az Istennek, ami az Istené, istentiszteletre, vagy év végi hálaadásra mentek, aztán meg szilvesztereztek.

Mára a szilveszter lett a fontosabb. Sokaknál a kizárólagos. Pedig másként lehetne búcsúzni az óévtől, ha lenne érte Isten iránti hála. Több reménnyel lépne az új esztendőbe az, aki a Mennyei Atya kezét fogná.

Csohány János

Mit kezdesz az új élettel?

Mert amikor még erőtleneke voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért.

Róm 5,6

Fiatall volt, vidám, életerős, és egy vagyonos család sarjaként tehető is. Teli zsebbel élvezni akarta az életet, és könnyelműen szórta a pénzét. Nem hatották meg szülei könnyei. A pillanatnyi örömeinek élt, semmi más nem érdekeltte.

Egy nap, egy mulatságról hazatérve, egy kanyarban, barátnőjével a háta mögött, lesodródott motorbiciklijével az úttestről. A lány a helyszínen azonnal meghalt. A vizsgálat megállapította: a fiatalember előzőleg alkoholt fogyasztott. Nagyon sokat.

Sokáig, súlyos sérülésekkel, öntudatlanul feküdt. A kórházban tért magához – ráadásul kettős értelemben. Nemcsak az öntudatát nyerte vissza, hanem a lelkiismeret is felébredt benne. Döbbenet ismerte fel: felelőtlen, önző élete miatt valaki az életével fizetett.

Feltette magának a kérdést: van-e kiút a marcangoló önvádból, van-e lehetőség az újrakezdésre? A rehabilitáció alatt egy másik fiatallal, egy ifjú Krisztus-hívővel találkozott. Addig csak amolyan papi beszédnek tartotta a Jézusról szóló tanítást. De most egy szintén súlyosan sérült, vele egykorú fiatal beszélt neki Jézusról, az Ő életéről, haláláról és feltámadásáról. És arról, hogy azért van meg Jézusban az újrakezdés lehetősége, mert Ő magára vette azt a halálos ítéletet, amelyet az emberiség – és ebben benne van Ő is – megérdemelt volna. „Miattam ketten is meg kellett hogy haljanak, hogy végre magamhoz térjek” – vont a végül megrendülten a következtetést.

Jézus érted is meghalt. Mindegy, hogy milyen életet éltél mostanáig. Ha bűneidet belátod és megbánod, ha elfogadod Krisztus helyettes áldozatát, megmenekülsz. Új életet kezdhetsz. Tisztán, szabadon.

Vajon mit kezdesz vele?

Veress László

az helyreáll Istennel.” E mondaton sokszor gondolkodom, mert tükör elé állított. És valóban: amint visszapillantok életemre, mindenhol megtapasztalom, hogy amikor gondom volt, igazából azért volt, mert én voltam távol Istentől.

Az együttlét alkalmával újratölthettem lelkem, rövid idő alatt hatalmasat fejlődtem hitben. Felállítottam a prioritáslistám, és szembesülhettem objektív, valamint szubjektív terveimmel is. Amit annyira áldásosnak éreztem e pár nap alatt, igazából egy énekben fogalmazódik meg, amit a képzésen többször is énekelgettünk:

Ha napjában csak egyszer,/ Kicsit elcsendesednél,/ És egyedül Istennel kicsit csendben lennél,/ Kérdések oldódnának, balszam hullna sebedre,/ Ez a csendesség lenne út az életre./ Szüntelen imádkozzatok!/ Mindenért hálát adjatok!/ És az Isten békessége megőrzi majd/ a szívet és a gondolatokat.

Fülöp Csilla, Vámosgálfalva

Tényleg olyan rossz az életünk?

Folyamatosan félrevert harangok mellett nem lehet családot alapítani, munkát vállalni, gyermeket szülni. Abba kellene hagynunk az állandó nyafogást, siránkozást és merjük kimondani a gyermekeink, fiataljaink előtt, hogy ennyi cipőnk, ruhánk soha nem volt, és őseinknek sem volt az elmúlt ezer év alatt, és azt is mondjuk el, hogy ilyen mennyiségű élelmiszer, információ, luxuscikk soha nem volt még a Kárpát-medencében. Nehéz a magyar ember sorsa? Igen, vagy 10–20 kilóval átlagban valóban nehezebb a kelleténél, és ezért kell fogyókúráznunk. Ennyi kövér ember, megműveletlen föld, leszüreteletlen almafa, megkapálatlan szőlőtöke soha nem volt a Kárpát-medencében.

Egy kedves vállalkozó a Székelyföldön 15 év alatt egy kis csodát teremtett: van panziója, sípályája, és főleg sok-sok vendége. Egy nap felhívott szomorúan, hogy nagyra nőtt fia összehajszolt és elment Amerikába... Leültünk beszélgetni, én pedig megkérdeztem: mit gondolsz, amit itt 15 év alatt megálmodtál, felépítettél, más országban el tudtad volna érni? Saját szájával mondta ki, hogy nem. Hát akkor miért

kell nap mint nap azt mondani, hogy Erdélyben nem lehet eredményesen dolgozni, és nem is érdemes, mert úgyis minden hiába, stb. ... Ha gyerekeid naponta csak azt hallják, hogy nehéz és nem éri meg, akkor miért ne mennének el a mi „rossz” világunkból? Barátom némán hallgatott, láttam, érti azt, amiről beszélünk. Végül is a problémák folyamatos felelőletetésével ő üzte el magától a gyermekét.

– Gond egy szál sincs – mondtam neki –, most neked kell visszaédesgetned a fiadat. Ha felhívod, ha írsz neki, mindig mondd el, menyinyi vendég volt, hogy ma hányan lovagoltak, és hogy hány állatot tudtál értékesíteni a saját tehéncsordádból. Nem kell bölcselkedni, valószínűleg dolgokkal hencegni, csak az igazat mondd ki, de azt újból és újból örömmel tedd, mert a te örömeidnek, bizakodásodnak teremő ereje van. Használt a gyógymód – a fiatalember, mint szakács, hazajött és vezeti apja konyháját.

A félelem, a szorongás, ha csak irreális, még akkor is mindenképp kifejti a maga pusztító hatását. Hogy mennyire így van, elmondok egy kísérletet: a tudósok vettek száz egeret, ötvenet beraktak egy kísérleti terembe, a másik ötvenet egy ugyanolyan terembe zárták. Arra voltak kíváncsiak, hogy a félelem, a szorongás, a stressz mit fog eredményezni az egereknél? Éppen ezért az egyik megfigyelés alatt álló te-

rembe beraktak egy ketrecbe zárt macskát. Így bezárva a macska nem bánthatta az egereket, de a szaga érződött, közben nyávogott, morgott félelmetesen, és a kis parányi állatokra ez az irreális félelem is hatással volt. Abban a teremben, ahol nem volt cica, az élet szépen ment a maga medrében, sok-sok kis egérke született, a párok gondoskodtak a parányi utódokról, vígan fejlődött az egérpopuláció. A másik teremben, ahol a cica a ketrecben biztosította a stresszt, az egerek nem szaporodtak kellően, sőt sokszor a megszületett utódokat is megették. Azok a kisegerek, amelyek életben maradtak, sokkal gyengébben fejlődtek, betegesebbek voltak, sőt mindenféle deviancia gyakrabban előfordult náluk, pl. több volt itt a saját neme iránt vonzó egyed.

Igen, a félelem, a szorongás, meg az irreális, alaptalan félelem is öl, pusztít, megfojtja az áldozatát. Ezt a gonosz lélek is jól tudja, ezért lengi be világunkat e hatalmas nyugtalanság, félelem. A Gonosz mindig, de mindig a Szentírásban pánikol, ócsárolja a jó Isten által szerezett világot. Jézus Krisztus mindig, de mindig vigasztal, biztat, bátorít. Azt kéri újból és újból, hogy ne féljünk, hanem bízunk benne.

Böjte Csaba

Hazaköltözöm

Az élete mindenkinek egyfelé tart. Mindenki ugyanazt akarja, és mindenki ugyanazt csinálja. Mindenki létbiztonságot akar, ezért mindenki keményen dolgozik, és mindenki ezt tanítja gyermekeinek is.

– Látod fiam, én minden reggel munkába megyek, keményen dolgozom a megélhetésért, mindenünk megvan – kocsis, ház, pénz, nyaralás stb. Ha majd te is elég sokat tanulsz és dolgozol, te is meg tudsz majd mindent VENNI. Milyen érdekes, ugye? Venni és nem teremteni. Elhagyjuk az országunkat, egy másik nemzet pénzén élünk, egy másik nemzet erkölcsi szertartásán, és a gyermekeinket is így neveljük. Hova vezet mindez? Talán oda, hogy a gyermekem sose fogja megtudni, milyen magyar földön élni, hogy milyen magyarnak lenni, hogy mit jelent a hazaszeretet.

Ahol most élsz, sosem lesz a hazád, sosem fog befogadni, még ha te most azt is hiszed. Mindig idegen leszel, de a szülőföldeden történjen bármi, te mindig Otthon vagy.

Odáig jutottam, hogy naponta teszem fel akár többször is a kérdést magamnak: mit keresek itt? Van otthon házam, földem, barátaim, rokonaim, családom, mit csinállok még itt? Aztán jön a hirtelen felismerés, hogy az égvilágon semmit.

Keresem a pénzt, hogy haza tudjak látogatni a családomhoz, hogy segíthessem őket, hogy segíthessek magamon, a gyermekemen, a szomszédon stb. De valóban segíték nekik? Hiszen nem vagyok velük, nem beszélék velük, nem találkozom velük, csak küldöm a pénzt, hogy vegyék meg, amire csak szükségetek van.

Nem baj, hogy én már fél éve vagy talán egy éve nem beszéltem édesanyámmal, a mamámat, a gyermekemet is csak félévente láttam. Meg-

hálnak a rokonaim, a szüleim, a barátaim, és én hazaugrok a szertartásra, ha van rá lehetőségem. Ha nincs rá mód, azt mindenki értse meg, mert nekem dolgoznom kell, hogy a temetési költségeket ki tudjátok fizetni. De egy szót nem váltottam velük az elmúlt időben, nem simogattam anyám arcát, nem búcsúztam el a nagytól, és a legjobb barátom is úgy ment el, hogy nem tudtam vele beszélni. Mindez MIÉRT? A pénzért, hogy a családom jól éljen. És valóban jól él? Van pénzük, kocsijuk, házuk, nincs adósságuk és jól élnek. Csak egy valamit nem tudnak megvenni: engem, az együttélést, a családot, a szeretetet.

Rájövök arra, hogy én tettem ezt velük, az én hibám, hogy anyámtól nem tudtam elbúcsúzni, hogy nem tudom a nagyinak megköszönni a finom sütitet, és az én hibám, hogy a fiam 18 évesen teng-leng a világban, mert fogalma nincs, mit csináljon, hisz én küldöm a pénzt, hogy vegye meg ezt is, azt is.

Gondoljuk végig! A gyermekemet ugyanerre nevelem, ugyanabba az életbe kényszerítem bele, amiben én élek jelenleg, és ő is megtapasztalja majd, milyen jó sok pénzzel, de család nélkül, igazi szeretet nélkül élni.

A pénz utáni hajsza, a jobblét elvesz tőlünk mindent, ami igazán fontos, és pedig az, hogy együtt legyünk jóban-rosszban, hogy egymást támogassuk, segítsük, oltalmazzuk.

Ne azt tanítsuk a gyermekeinknek, hogy milyen fontos a pénz keresése, mert ha apád beteg lesz, akkor tudod majd gyógykezelgetni, hanem azt, hogy apád előbb meggyógyul, ha Te vele vagy és szereted.

Most jöhet az, amikor azt mondjuk, hogy a családomat magammal viszem stb., de mindig lesz valaki, aki ott marad, és mindig lesz valaki, akit sajnálni fogsz, és mindig lesz valaki, aki majd hazavár, és mindig lesz valaki, akinek nem az lesz

Pósa Lajos

Magyar vagyok

Magyar vagyok, magyar;
magyarnak születtem,
Magyar nótát dalolt a dajka felettem,
Magyarul tanított imádkozni anyám
És szeretni téged, gyönyörű szép hazám!

Lerajzolta képed szívem közepébe;
Beírta nevedet a lelkem mélyébe,
Áldja meg az Isten a keze vonását!
Áldja meg, áldja meg magyarok hazáját!

Széles e világnak fénye, gazdagsága
El nem csábít innen idegen országba.
Aki magyar, nem tud sehohol boldog lenni!
Szép Magyarországot nem pótolja semmi!

Magyarnak születtem, magyar is maradok,
A hazáért élek, ha kell meg is halok!
Ringó bölcsőm fáját magyar föld termette,
Koporsóm fáját is magyar föld növelje!

a fontos, hogy te pénzt keressél, csak az, hogy veled légy. Nem menthetsz meg mindenkinek, ha otthon vagy, nem segíthetsz mindenkinek – de ott vagy. A hiányérzeted megmarad, mindig hiányozni fog valaki vagy valami. Hazalátogatsz, amilyen sűrűn csak tudsz, de ott lesz az a bizonyos érzés, hogy mennem kell, mert még be kell csekkolnom, és a gép nem vár meg...

Én most hazaköltözöm, nővéreket természetek, állatokat tartok, kenyeret sütök, ellátom önmagam és a családomat egészséges, friss ételekkel, érzésekkel – szeretettel.

(egy kivándorolt vallomása, sepsivartemplom.ro)

Mezőség – másként

Körzeti presbiteri találkozó Mezőkeszűben

A Mócs melletti kis magyar faluban, Mezőkeszűben tartotta a kolozsvári egyházmege presbiteri szövetsége a 2015-ös év utolsó negyedévi találkozóját. Floriska István elnök köszöntését követően, dr. Bibza Gábor esperes, Jak 1,25 alapján hirdette Isten Igéjét. „Ha egy gyülekezet csak magával foglalkozik, akkor látszólag megőrizte a közösséget. Ám mégsem adta tovább Isten Igéjét. Hajlamosak vagyunk úgy fogalmazni, hogy legalább azt adjuk tovább, amit kaptunk. Őrizgetjük örökségünket, amely szemünk láttára megy néha tönkre. Az ige szerint azonban van egy olyan pillanat, amikor minden megváltozik. Amikor odahajolunk a szabadság tökéletes törvényéhez, az evangéliumhoz. És ekkor megszabadulunk a nehézségektől. Isten arra hív minket, hogy a szeretet szabadságában járjunk, és élő közösséget alkossunk. Ennek érdekében kell cselekednünk, és sok mindent fel kell érte áldoznunk” – fogalmazott dr. Bibza Gábor esperes.

Igehirdetést követően Vetési László szórványügyi előadó a Mezőségről tartott vetített képes előadást – egy kicsit más megvilágítás-

ban, mint ahogy azt sokan az utóbbi másfél-két évtizedben megszokták. A jelenlevők egy része elcsodálkozott, hogy a tájegységhez lehet más szempontok alapján is közelíteni. Nem csak az önfeladás, pusztulás képét festve. Ahogy fogalmazott Vetési: nem dől össze minden, nem kell mindent kidobni, bezárni, átadni.

Igaz, az elmúlt időszakban a Mezőségeen ijesztően apadt a magyarság, sok iskola szűnt meg, számos templom maradt árván, több gyüle-

kezet tűnt el, ám pozitív példákat is lehet sorolni. 1990 óta száznál több új gyülekezeti és közösségi ház, templom, multifunkcionális épület, imaterem épült. Az első volt Szopor a kilencvenes évek elején, az akkor még 42 lelket számláló kis közösség. Ahogy az egyik gyülekezeti tag

fogalmazott: „ha münk fel tudunk húzni egy házat magunknak, hogyne tudnánk negyvenketten építeni egy hajlékot Istennek?” A példa pedig követőkre talált, hiszen más, hasonlóan kicsiny közösségnek is sikerült templomot, imaházat építenie, példa erre többek között a berkenyesi, lonkai, oláhgyéresi templom is.

A presbiteri találkozó alkalmával szóba került a folyamatos fogyás, az anyanyelven tanulás fontossága, az iskolák és a diákok hiánya, de a neoprotestánsok térhódítása is. Az okot, de egyben a receptet is éppen egy adventista prédikátor mondta sok évvel ezelőtt Vetési Lászlónak: „ha az ember nem ad a tyúknak enni, ne csodálkozzék, hogy az átrepül a szomszédba”. A vegyes házassággal kapcsolatban elhangzott: Oltszakadát környékén még mindig él valamennyire a hagyomány, mely szerint a fiatalok több kilométert is megtesznek azért, hogy egy távolabbi településen egy magyar bálon házastársat tudjanak maguknak választani.

Fogadj örökbe egy szórványgyülekezetet! Fogadj örökbe egy parókiát! Fogadj örökbe egy templomot! – néhány olyan ötlet, terv, amelyekkel konzerválni lehet egy-egy kiürült templomot, romba dőlni készülő papi lakot vagy segíteni lehet egy-egy kisebb közösségnek.

S. B.

Törökvágási adomány a kollégiumnak

Rendhagyó kezdeményezés tanúi voltak a Kolozsvári Református Kollégiumban mindazok, akik a vakáció előtt az oktatási intézmény harmadik osztályába néztek be. A kolozsvár-törökvágási gyülekezet képviselői az egyházközség ajándékát adták át a kollégiumnak dr. Székely Árpád igazgató jelenlétében Máté Margit tanítónőnek és kisdiaákjainak. Az egyházközség már régóta támogatja a kollégiumot, ám az adományok eddig az iskola közös pénztárába vándoroltak. A presbitérium úgy döntött: idéntől célirányos adománnyal próbálják segíteni az oktatási intézményt. „Azért, hogy lássuk, mivel is járulunk hozzá az iskola fejlesztéséhez” – fogalmazott dr. Bibza Gábor, az egyházközség lelkipásztora, aki azt is elmondta, hogy szeretné reklámozni az akciót. Nem az egyházközséget, hanem magát az adakozás tényét. „A református kollégium ugyanis a miénk, a város magyar lakosságáé, a reformátusoké. Ide jár számos gyülekezeti tagnak, lelkipásztornak a gyermeke. Az adomány a mi fiataljaink javát szolgálja” – magyarázza Bibza. Az akció akár figyelemfelkeltés is lehet: ha a törökvágási gyülekezet megengedi magának azt, hogy támogassa – a lehetőségeihez mérten – a kollégiumot, megtehetné ezt a többi városi gyülekezet is. Ez által pedig sokkal hamarabb fel lehetne

szerezni az elemi osztályokat modern technikai eszközökkel. Az egyházközség ugyanis a harmadik osztálynak egy videóprojektort, vetítővásznat és a hozzá tartozó kellékeket adományozta a második emeleten levő diákoknak. „De nemcsak a városi gyülekezetek, hanem a jómódú nagyobb vidéki egyházközségek is támogathatnák ily módon az iskolát. Arról nem is beszélve, hogy kerületünkben hat, Erdélyben pedig kilenc református kollégium működik. Jó lenne, ha a kezdeményezésnek pozitív visszhangja lenne, és követőkre találna” – osztja meg gondolatait a törökvágási gyülekezet lelkipásztora, aki szerint az elkövetkező években a többi négy elemi osztályt is felszerelik.

A harmadikban az egyházközség képviselőit, valamint dr. Székely Árpád igazgatót nagy lelkesedéssel fogadták a kisdiaákok, akik dr. Bibza Gábor igei köszöntését is figyelemmel hallgatták. A lelkipásztor egy tanulságos történetet is elmondott: két testvér közül az egyik mindig mindent megtartott magának, a másik szétosztotta társai, barátai között az ajándékokat. Amikor felnöttek és szükségük volt mások segítségére, az önzőnek nem voltak társai, de az adakozónak segítségére siettek mindazok a barátok, rokonok és társak, akiknek annak idején szétosztotta

javait. A törökvágási gyülekezet lelkésze arra buzdította a kicsiket, hogy tanuljanak jól és használják egészséggel az osztálynak szánt adományt.

Cseh János gondnok az imádság fontosságára hívta fel a gyermekek figyelmét, és Jakab apostol figyelmeztetését helyezte a kicsik lelkére: „közeledjétek Istenhez, és Ő közeledni fog hozzátok” (Jak 4,8). A gondnok elmondta: Jézus-hoz közeledni az imádság által lehet. Ha őszintén imádkozunk, és közeledni akarunk Őhozzá, akkor megláthatjuk, hogy Ő „gyorsabb lesz nálunk” és szembe fog velünk jönni – fogalmazott Cseh János.

A harmadikosoknak nyújtott segítséget az iskola nevében dr. Székely Árpád igazgató köszönte meg, aki az egyházközség és a sajtó képviselőivel az iskolai tanításról, a vidék elszórványosodásáról kialakult beszélgetésen hangsúlyozta: ha egy kisebb gyülekezetből elhozunk egy diákot az iskolába, arra ösztönözzük a gyülekezetet, hogy taníttatása után hívja vissza, és otthon kamatoztassa tudását, ezáltal is segítve a helyi magyar közösséget. „Most már nemcsak tanítóként vagy tanárként mehetnek haza, hanem szakemberként is” – utalt az igazgató a már második éve beindult Szász Domokos püspök nevét viselő szakiskolára.

Somogyi Botond

Fotó: Kiss Gábor

Bibza Gábor lelkipásztor és Cseh János gondnok a kisdiaákok között

Hinni akarunk vagy csupán látni?

Orgonát és imatermet újíttak fel a 140 éves templomát ünneplő Gyaluban

Advent első vasárnapján a gyalui református közösség nem csak az egyházi év kezdetét ünnepelte. A Kolozsvártól nem messze fekvő községben hálaadó istentiszteletet tartottak a templom fennállásának 140 éves évfordulója tiszteletére. Az ünnepségen megszólaltatták a nemrég felújított Kolonics-féle orgonát is.

A település már az ókorban is ismert volt, ásatások alkalmával a római kor előtti település nyomaira bukkantak, a csiszolt kőkorszak és bronzkor idejében élt népesség településnyomait találták meg. Az idők folyamán számos várat építettek a helységben, a mai várkastély építését a 15. századra datálják, tulajdonosai között olyan erdélyi nagyurakat találunk, mint Báthory Gábor vagy a Bánffy család, utolsó tulajdonosa 1948-ban a Barsay család volt. A kalotaszegi települést az évszázadok folyamán többször feldúlták, hiszen fontos helyen, a Kolozsvárt Nagyvárossal összekötő út mentén fekszik. A tatárulást követően az akkori erdélyi püspök szászokat és hegyi román pásztorokat telepített, nem csoda, hogy már a Monarchiában több volt a román lakosa, mint a magyar. Ma a mintegy tízezer lakosból alig nyolcszázan vallják magukat magyarnak, ebből még kevesebben vannak reformátusok.

A magyar oktatás egy 1–4. osztályos, mindössze hat gyerekkel működő csoportot jelent – mondja Nyeste Csaba lelkipásztor. – A közösségben több gyermek is van, az iskola léte mégis veszélyben forog, egyesek ugyanis Kolozsvárra, mások a szomszédos Magyarlónára íratják be a gyermekeket, és sajnos egyre több az olyan szülő, aki az általános jobb érvényesülés miatt a román tagozatot választja. Nehéz az ilyen fiatalokkal, konfirmandusokkal foglalkozni, hiszen 14–15 éves korukra már alig tudnak olvasni, nemhogy a káté szövegét megtanulni – magyarázza Nyeste Csaba, aki mindössze három éve került a kalotaszegi faluba. Azóta belülről felújították az irodát, az imatermet és az 1886-ban épült lelkészi lakást, új gyümölcsöst hoztak létre a parókia előtti udvaron, és a hosszú pereskedés után visszanyert volt iskola

épületét is részben tata-rozták. Ezt az ingatlant három üzlethelyiséggé bérli, ebből plusz bévétele van az egyházközségnek, amely idén a polgármesteri hivatal segítségével a Kolonics István-féle orgonát is felújította. – Többszörös oka van tehát adventi ünneplésünknek – összegzi büszkén a lelkipásztor, akitől azt is megtudom, hogy nemrég az igehirdetések során a zsolttárogat magyarázta, a 100. alkalmával pedig az egyik gyülekezeti tag jóvoltából egy tortára írták rá a verseket, arról olvasta fel az igét, áhítat után

pedig a gyülekezeti tagokkal szeretetvendégség keretében elfogyasztották a cukrász által készített finomságot.

A hálaadó ünnepségen az egyházkerület missziói előadója, Szegedi László hirdette az igét Jn 4,46–54 alapján. Amerikában 200 km-t is utaznak egyesek azért, hogy anyanyelven hallgathassák az igét, nálunk sokszor a templomhoz legközelebb lakók is lusták elmenni a templomba – kezdte igehirdetését Szegedi. – De ha le is mondunk a főzésről, az üzletelésről vagy éppen a kirándulásról, Isten megnézi a szívünket, hogy lemondásunk őszinte-e. Ha ugyanis

Az ünnepségen a gyülekezet fiataljai lelkesen énekeltek

kitartóan és buzgón imádkozunk, annak megvan az eredménye, ahogyan az igében is: Jézus segítségére sietett a hozzá fordulónak. Viszsa kell térni Istenhez, az Ő parancsolataihoz, a Szentíráshoz, másképp nem maradunk meg ebben a világban, amikor Európa kifordul sarkaiból – fogalmazott az igehirdető.

Nemcsak a gyönyörű templomot és a felújított Kolonics-orgonát kell látnunk, hanem hitünknek be kell töltenie szívünket és életünket. Sokszor kapkodunk, amikor baj van, látjuk sikertelen gyermekeinket, családi gondjainkat, ám Jézus nem kapkod, Ő szeretné tudni: hinni akarunk vagy csupán látni? A kérdés az, hogyan megyünk haza templomainkból, hogyan várakozunk advent idején. Elég nekünk a vigasztaló, bátorító szó, ahogy az igében elég volt a kánai embernek? Templomból hazafelé menet sok minden eszünkbe jut, kétségek gyötörnek. Lehet, hogy rövid az út, de lehet, hogy nagyon hosszú, ám ha elég hitünk van, akkor Jézus szembe jöhet velünk – zárta igehirdetését Szegedi László.

Úrvacsoraosztást követően Nyeste Csaba a felújítási munkálatokról beszélt röviden, többek között elmondta: a gyalui vár új magyar tulajdonosa támogatni fogja az egyházközséget a felújítási munkálatok folytatásában. Kovács Tibor helybeli kántor, az orgona restaurátora röviden ismertette az orgonajavítás nehézségeit. Az 1826-ban Bácskában született, de a főnemesek által Erdélybe hívott Kolonics István Kézdivásárhelyen telepedett le, ahol több évtizeden keresztül dolgozott, műemlék értékű orgonái 150 év múlva is több erdélyi templomban szolgálnak Isten dicsőségére. A gyalui orgona a 166. hangszer, amelyet Kolonics épített, ám a második világháborúban gránát érte, ezért nagyon rossz állapotba került. A tervezett nyolc helyett, hat hónap alatt készült el a mintegy 160 sípból álló hangszer, amelyet az ünnepségen maga a kántor szólaltatott meg. A fiatalok műsora és a kórus bizonyoságtétele után a templom fennállása alkalmából meghirdetett rajzpályázaton nyertes gyerekeket díjazták, majd Okos Károly alpolgármester, valamint a helyi románság képviselői köszöntötték az egybegyűlteket. Az ünnepség végén Manaszés Márton, a Kolozsvári Magyar Opera énekesje örvendeztette meg a jelenlevőket, a Himnusz eléneklését követően pedig szeretetvendégségre került sor.

Somogyi Botond

A hálaadó istentiszteleten kiosztották az Úr szent vacsoráját

ÖRÖMMONDÓ

G Y E R M E K R O V A T

Összeállította:
Köncei Katinka

Kedves Gyermek!

Bízni, megbízni Istenben, rábízni a mi életünket, annyit jelent: hisszük, hogy Ő szeret minket; hatalma van arra, hogy megsegítsen, akar is segíteni, és meg is fog segíteni!

Így fogjuk megtapasztalni azt a végtelen biztonságot és örömet, hogy ott élhetünk „Isten tenyerén”!

ΙΧΘΥΣ

A korai kereszténységben, az üldöztetés korában a hal Jézusnak a szimbólumává vált. A görög „hal” szó (ΙΧΘΥΣ – „ikthüisz”) kezdőbetűiből a következő rövid hitvallás keletkezett: **Ἰησοῦς Χριστός Θεοῦ Υἱός Σωτήρ!**

Jézus Krisztus,
Isten Fia,
Megváltó!

I – Ἰησοῦς – "Jészus" – Jézus
X – Χριστός – "Krisztosz" – Krisztus
Θ – Θεοῦ – "Theoú" – Isten
Υ – Υἱός – "Hüiosz" – Fia
Σ – Σωτήρ – "Szotér" – Megváltó

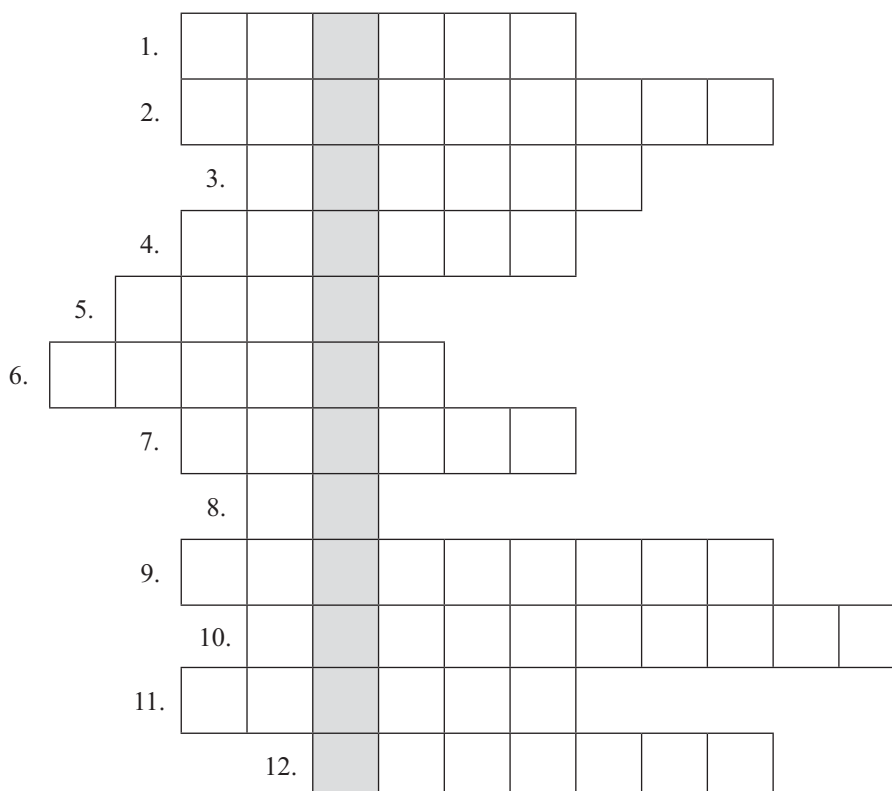
Ünnepeink

Kössétek össze az egyházi év ünnepeit és azok jelentését!

Advent	Jézus feltámadása
Karácsony	Jézus Jeruzsálembé való bevonulása
Böjtfő	Jézus kereszthalála
Virágvasárnap	1517. október 31. – emlékűnnep
Nagypéntek	A termésért való hálaadás
Húsvét	Jézus szenvedéseinek a kezdeteire emlékezünk
Áldozocsütörtök	Jézus születése
Pünkösd	Jézus eljövételének várása
Újkenyér	Jézus mennybemenetele
Reformáció	A Szentlélek kitöltetése

Keresztrejtvény

- Isten hírnöke.
- „Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi _____ és az Úr Jézus Krisztustól.” (Ef 1,2)
- „Bízzál az Úrban _____ szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondolj rá, és Ő egyengetni fogja ösvényeidet.” (Péld 3,5–6)
- Ebben a folyóban keresztelkedett meg Jézus. (Mk 1,9)
- „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, _____, békesség, türelem, szívésség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.” (Gal 5,22–23)
- „Mert csak én tudom, mi a _____ veletek – így szól az Úr: jólétet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek szánok.” (Jer 29,11)
- A 4 evangélista: Máté, Márk, _____, János.
- Isten.
- A Biblia egyik ószövetségi könyve, 150 fejezetből áll.
- Örömhír, örömmüzenet.
- „Kérjétek, és _____ nektek, keressetek, és találtok; zörgessetek, és megnyitattik nektek.” (Mt 7,7)
- Az Isten háza.

Száz éve született Juhász István teológiai professzor

Emlékére a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetben konferenciát szerveztek. Id. Kabai Ferenc nyugalmazott szamosújvári lelképásztor áhítata után Kató Béla püspök, a konferencia fővédnöke mondott köszöntő beszédet, majd házigazdaként üdvözölte a jelenlévőket Rezi Elek, az intézet rektora. A konferencia megnyitóján Klaas Elderling holland lelképásztor emlékezett vissza arra, hogy Juhász István volt az, akinek köszönhetően a holland teológusok hosszú időn át Ko-

lozsváron tanulhattak, majd Hebe Kohlbrugge köszöntő sorait olvasták fel.

Út a cselekvő szeretet felé

Kétéves a medgyesi diakónia

Hálaadó istentisztelet keretében emlékezünk meg Medgyesen a két éve működő gyülekezeti diakóniánkról, arról, hogy a szeretet cselekvő formában jelent meg a közösségünkben, felkarolva idősek, magányosok, fogyatékkal élők, gyermekek és fiatal családok ügyét. Székely Zoltán lelkész Jn 13,34a-ban olvasható igével, emléklappal és biztató szavakkal fordult a közel 45 fős szolgáló csoporthoz: presbiterekhez, gyülekezeti diakónusokhoz, önkéntesekhez, nőszövetségi és Lídia-köri tagokhoz, imádságot mondva a hűséges munkatársakért és áldozatos cselekvésükért. A hálaadó istentiszteleten történtek mélyen megérintettek. Medgyesi gyülekezeti diakónusként sokszor érzem, hogy léteznek segítőkész emberek, akik szívesen adakoznak, és a rászorulókkal együtt dobban a szívük. Így nem nehéz dolgozni, terveket szőni, Isten segítségével a megvalósulás útját járni, hiszen érezni lehet a helyi közösség

felkarolását, és azt is, hogy a gyülekezeti szeretetszolgálatra híveinknek szükségük van.

A szeretetszolgálat Medgyesen is hívogatóval kezdődött. Jött, aki érezte, hogy bízék és tehet egy kis jót. Két éve presbiterek, nőszövetségi tagok és önkéntesek kölcsönös támogatásban egyesítve lelki erőnket, tehetségünket mindig újabb célért küzdünk a medgyesi református gyülekezetben, hogy szolgáljunk szeretetből Isten dicsőségére.

Istentisztelet után a gyülekezeti teremben a hívek vásáron vettek részt, ahol önkénteseink karácsonyi tárgyait vásárolhatták meg családtagjaik, ismerőseik részére. A begyűlt pénzzel a szervező nőszövetség, Lídia-kör és önkéntesek csoportja idős egyháztagek és gyermekek karácsonyi megajándékozását támogatta. Legyen hála az Úrnak a sok jóért, amivel áldani fogja ezentúl is a gyülekezetet. „Amit szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekdjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.” (Mt 7,12)

Székely Anna-Eli

Akadálymentesítés udvaron és lelkekben

Tavaly áprilisban egy pályázatra hívták fel figyelmünket, amelyet a HEKS-EPER, az Ausztriai Diakónia és az Erdélyi Diakónia Keresztyén Alapítvány írt ki Akadálymentes Gyülekezetekért *Vajon az ember van a templomért vagy a templom az emberért?* címmel. Mivel sajnós a Sóváradai Egyházközség lelképásztor, Tatár Tibor betegség következtében három éve elvesztette a bal lábát, így a „Kelj fel, és járj!” pályázatban lehetőséget láttunk arra, hogy a templomba vezető feljáratot, valamint a parókiáig vezető járdát akadálymentessé tegyük, ugyanakkor megoldást kerestünk arra is, hogy a papi lak és a gyülekezet tanácsterme között levő lépcsőfokokat megszüntessük, tolókosci számára is feljárat és korlátokat készítsünk. Első időben és télen gondot okozott a csapadék, főleg a hó és a jeges lépcsőfokok, így egy tető elkészültét is terveztük, amely megvédi a járdát az időjárás viszontagságaitól. Az érintett lelkésznek örömet szerzett a megnyert pályázat, hiszen megvalósulásával akadálymentesen közlekedhet akár a lábprotézissel, akár tolókoscival. A gyülekezet tagjait megmozgatta a több napot igénybe vevő feladat, sokan jöttek a presbitérium tagjai közül önkéntes munkával segí-

teni. A konfirmandus ifjak közreműködésével nemcsak az udvaron ment a jókedvű munka, hanem a jókedv kitarított a töltött káposzta mellett is. Rég tapasztalt összefogás eredményeként készült el az immár akadálymentes bejárat mind a templom, mind a parókia felé, igényes kivitelezésben került fedél alá a papilakot és a tanácstermet összekötő átjáró. A korlátok biztos kapaszkodót jelentenek nemcsak a lelképásztor, hanem az idős, nehezen mozgó gyülekezeti tagok részére is. Fizikai akadálymentesítés történt, de a lelkekben is újra akadálymentesen áradt a segítőkészség és a szeretet, az összefogás, a közös munka öröme. Isten áldja meg mindazokat, akik idejüket, erejüket nem kímélve segíteni, munkálkodni jöttek, köszönjük a jelenlétüket és a segítségüket. A támogató szervezeteknek köszönetet mondunk elsősorban a lehetőségért, az anyagi támogatásért, hiszen a pályázaton elnyert összeg ösztönzött minket az összefogásra, amely nélkül nem lehetett volna megvalósítani az akadálymentesítést, és köszönetet mondunk azokért a kedves, emlékezetes alkalmakért, amikor megtapasztalhattuk együtt, hogy segíteni jó.

Tatár Anna

Köszönet

A Romániai Keresztyén Nők Ökumenikus Fóruma nevében ezúton is szeretnénk köszönetet mondani azoknak a gyülekezeteknek, amelyek a Női Világimanap munkáját 2015-ben perselypénzzel támogatták.

Ákosfalva község 110 lej, Marosvásárhely (több gyülekezet és felekezet) 690 lej, Szamosújvár 150 lej, Temesvár 700 lej, a Székelykeresztúri Unitárus Egyházközség ökumenikus csoportja 150 lej, Nagybánya 150 lej, Maroshévíz 125 lej, Felső-Küküllőmente és Sóvidék 380 lej, Nyárádszereda 127 lej, Szatmár 200 lej + 200 lej a Fórum számára, Zilah 375 lej, Nagyvárad 400 lej, Bikafalva-Farcád 475 lej, Kolozsvár – görög katolikus csoport 56 lej, Brassói Evangélikus Egyházközség 77,52 euró, 333,33 lej, Vámosgálfalva 115 lej, Nagyszeben 300 lej, Vulcan 130 lej, Kolozsvári Evangélikus Egyházközség 380 lej, Székelyudvarhelyi Baptista Egyházközség 650 lej, Fotos, Gidófalva, Angyalos 180 lej, Zombori Rozália (a gyülekezet nevét nem tüntették fel) 150 lej, Makkai Enikő (a gyülekezet nevét nem tüntették fel) 50 lej, Dénes József (a gyülekezet nevét nem tüntették fel) 616 lej.

Összesen: 6992,33 lej.

Ennek az összegnek az 5%-át (350 lej) a németországi imanapi csoport számára fogjuk elküldeni. Imaheti perselypénzgyűjtésünk a keresztyén nők képzését, lelki, szellemi, szociális támogatását szolgáló tanfolyamok szervezését célozta meg, illetve az Imanapi Bizottság munkájának támogatására irányult. Bízom abban, hogy az Imanapi Bizottság tagjai bölcsen fogják eldönteni, hova továbbítják a nagylelkű adományokat. Ugyanakkor köszönetet mondok Soós Noémi Katalinnak, Bacsoni Szilárdknak és Szövérfi Melindának, a Női Világimanapi Bizottság tagjainak, akik pontosan és hűségesen végezték sokoldalú tevékenységeik mellett ezt a megbízást is. Isten áldja meg gazdagon életüket és szolgálataikat!

Kali Tünde-Zsófia, a RKNÖF elnöke

Úrvacsorai kelyhek készítésével és egyházi tárgyak restaurálásával foglalkozom. Elérhetőségek: 0264-433241; 0765-128601.

Imrei Imre ötvösmester, Kolozsvár